

Senioriopettajayhdistys – oikotie ystävyssuhteisiin

Se on juuri sitä, mitä nyt haluan! Näin raisiolainen **Marjut Lehti-Laakso** oli hihkaissut puhelimeen, kun Lounaisrannikon senioriopettajista soitettiin ja kysyttiin varovasti hänen halukkuuttaan ryhtyä yhdistyksen puheenjohtajaksi.

Teksti: **Airi Vuolle**

Kuvat: **Nina Salokangas**

Lounaisrannikon senioriopettajien puheenjohtajana Marjut Lehti-Laakso on ehtinyt olla vajaat kaksi vuotta, mutta hänen muu ansioluettelonsa on järjestyttävä. Luokanopettaja, erityisopettaja, koulunjohtaja, työnohjaaja ja kasvatustieteen tohtori Lehti-Laakso on ehtinyt olla mukana huikean monessa työssä, koulutuksessa, yhdistystoiminnassa ja vaativassa vapaaehtoistyössä.

– Silloin kun viimein jään kokonaan eläkkeelle, olen toimeliaana ihmisenä nääntyä, kun aikaa olikin yhtäkkiä niin paljon, ihan järjettömästi. Aikaa oli enemmän kuin minkä päivätyön tunnit vievät, kun iltapäivisin ei enää ollutkaan työstä fyysisesti puolikuollut, Marjut Lehti-Laakso sanoo.

Lounaisrannikon senioriopettajien puheenjohtajuuttaan hän pitää itselleen nappiratkaisuna, harrastuksena, jossa hän on viihtynyt todella hyvin.

– Olen sellainen ihminen, että aina pitää olla jokin yhdistys elä-

mässä mukana. Nyt tulin puheenjohtajaksi oman alani yhdistykseen. Voin tehdä työtä sellaisten ihmisten kanssa, joiden seurassa nauretaan samoille asioille ja joiden murheetkin ovat samanlaisia. Ja vielä sellaisessa yhdistyksessä, jossa tunnen olevani hyödyksi. Se on hurjan kivaa.

MARJUT LEHTI-LAAKSON mielestä on hauskaa, että puheenjohtajana saa ihan luvan kanssa keksiä aina jotakin mukavaa uutta.

Lounaisrannikon senioriopettajien yhdistys toimii Naantalissa, Raisiossa, Uudenkaupungin, Maskun, Mynämäen, Nousiaisten ja Ruskon alueilla. Jäseniä on 364. Yhdistys on perustettu Naantalissa ja suurin osa jäsenistä asuu Raisiossa. Opettajia on kaikilta eri koulutusasteilta.

Tapahtumia yhdistys järjestää kahdesta kolmeen kuukaudessa. Viime aikoina on esimerkiksi katsottu Piafia Tampereella, kuunneltu konsertteja Turussa, tehty Gdanskian matka ja pidetty kokkouskursi, jossa ravintola- ja cateringalan

perustutkinnon aikuisopiskelijat toivat pöytään kolmen ruokalajin menyyn omista kansallisuuistaan.

Marjut Lehti-Laakson lääkettä senioriopettajayhdistyksiä vaivaavaan aktiivitoimijoiden puulaan on jalkatyö.

– Minä uskon henkilökohtaiseen kontaktiin ja ajattelen niin, että pitää tehdä jalkatyötä vähän niin kuin politiikan teossa. Pitää miettiä ihmisiä yksi kerrallaan, mennä heidän luokseen, kertoa tehtävästä ja kysyä suoraan. Ihmiset eivät aina uskalla tulla kokouksiin, kun pelkäävät heti vastuuta, mutta yhdessä tätä tehdään.

MONEN HYVÄN IHMISEN kyvyt ovat hänen mielestään jääneet käyttämättä, kun ihminen on ollut liian ujo ottaakseen itse esiin halunsa johonkin tehtävään tai kun kysyjä ei ole osannut kertoa asiasta riittävästi.

– Itse en kestä sanaa ehkä. Jos haluan jotakin ja tiedän, että pystyn siihen, vastaus on kyllä. Ja ei on ei. Itsekään en olisi ikinä harrastanut näin paljon kulttuuria ja ollut

Marjut Lehti-Laaksolle tärkeitä asioita ovat perhe, ystävät ja kirjat. Kirjoista hän sanoo oppineensa mahdollisesti monta erilaista asiaa tai näkökulmaa maailmasta ja ihmisten elämästä. Kirjat ovat kuin turvaverkko ympärillä.

kivoissa paikoissa, ellen olisi mukana senioriopettajissa.

Koska opettajat ovat tottuneet kannustamaan toisiaan, uusilla jäsenillä voisi hänen mielestään olla esimerkiksi kummi, joka kysyisi uutta jäsentä vaikka parikseen kokouskurssille ja mukaan toimitaan.

– Niin paljon puhutaan ihmis-ten yksinäisyydestä. Liittyminen tällaiseen yhdistykseen voi luoda samanhenkisten kanssa monia ys-

tävyyssuhteita. Tämä voi ihan hyvin olla eräänlainen oikotie ystävyyssuhteisiin, ihan vakuutus siitä, että on ystäviä ja tuttavapiiriä.

PIENENÄ TYTTÖNÄ Marjut Lehti-Laakso päätti tulla opettajaksi, vähän isompana hänestä piti tulla toimittaja ja hetkeksi tulikin.

– Lukion toisella luokalla piti tehdä esitelmä, ja merivartiostossa töissä oleva isäni ehdotti Seilinsaarta aiheeksi ja mainitsi, että Tu-

run Sanomien arkistosta löytyisi tietoa. Rakastuin paikkaan heti ja ihastelin, että sellaisessa paikassa voi olla töissä.

Lopulta Turun Sanomien kesätoimittajapestejä kertyi viideltä vuodelta, samaan aikaan kun talvet kuluivat luokanopettajaopinnoissa. Ensimmäinen opettajapesti oli Eskilstunassa Ruotsissa.

– Alku oli kauheaa. Minulla oli vastavalmistuneena opettajana 24 lapsen luokka. Oppilaat eivät osanneet sen paremmin ruotsia kuin suomeakaan, edes satujen kuuntelu ei onnistunut. Kun 1977 valmistuin, meillä ei ollut kenttäharjoittelua lainkaan ja mietin, etten kerta kaikkiaan pysty työhön. Ruotsin kielen sentään opettelinkin. Monet luulivat, että olen Pohjois-Ruotsista.

Epäonnistunut ensimmäinen opettajavuosi vei hänet seuraavaksi mainostoimistomaailmaan, mutta liike-elämä oli vielä ikävämpää.

– Jämijärvellä sain sitten rauhassa opetella opettamista muutaman oppilaan kanssa. Siitä se sitten alkoi sujua.

Pisin aika, yli 30 vuotta, Marjut Lehti-Laaksolla vierähti luokanopettajana, erityisopettajana ja koulunjohtajana Rymättylässä.

RYMÄTTYLÄN VUOSINA hän myös väitteli kasvatustieteen tohtoriksi.

– Väittelin suvaitsevaisuudesta, asenteiden muuttamisesta opetuksen avulla. Väitös sai aika lailla julkisuuttakin, koska teema oli silloin vuonna 2000 ajankohtainen. Eikä maailma ole reilussa 20 vuodessa muuttunut. Edelleen puhuttaa, mitä kuuluu suvaita ja mitä ei.

Väitöstilaisuudesta hänelle jäi mieluinen muisto muun muassa sen vuoksi, että koko koulu opettajista vahtimestareihin ja siivoojiin oli sitä kuuntelemassa.

Tohtorin tutkinnon jälkeen Lehti-Laakso suoritti vielä kaksi työn ohjauksen tutkintoa. Hänellä oli lukuisia työnohjausryhmiä, jotka lo-

Turun seudulla asuva Marjut Lehti-Laakso seurusteli aikoinaan miehen kanssa, jonka nimi oli Matti ja hän oli naimisissa Teppo-nimisen miehen kanssa. Kun taloon tuli kollikissa, siitä tuli väistämättä Seppo.

Ex librikseen on piirtänyt taiteilija Kristiina Turtonen. Se on Rymättylän koulun henkilökunnalta saatu 50-vuotislahja.

pulta loppuivat pandemiaan.

Takana on myös kymmenkunta ulkomailla käytyä täydennyskoulutusta ja lisäksi Comenius-hankkeiden kouluvierailuja 17 eri kertaa ainakin seitsemässä eri maassa.

– Kun näihin lisätään yksityismatkani, niin kauheasti olen saanut matkustaa, todella paljon. Hiilijalanjälkeni on järjetön.

JULKAISUJA HÄNELÄ on kymmenkunta aina ainutlaatuisesta saaristomiljööstä opsiin ja hopsiin sekä tietotekniikan käyttöön kyläkoulussa.

– Tietotekniikkaa kohtaan ihmisillä ei pitäisi olla väärää kunnioitusta. Monia asioita kannattaa ilman muuta kokeilla niin kauan, että onnistuu. Virheen pelko on aivan liian suuri tekemisen este.

Lehti-Laakso toivoo, että kaikki, jotka kynnelle kykenevät, pysyisivät kiinni digitekniikan kehityksessä.

– Ennen vanhaan sanottiin, että naisen pitää olla taloudellisesti itsenäinen. Nyt naisen pitää olla tietoteknisesti itsenäinen, hän tarvitsee muun muassa omat pankkitunnukset eikä miehen tunnuksia ja oman sähköpostin.

Vaikka ihminen olisi kuinka iäl-

linen, kuten hän sanoo, omatoimisuuteen tarvittava tietotekniikka kannattaisi kaikkien hallita.

– Ei ole hyvä, että meikälaiset putoavat kelkasta. Joskus sinne kelkkaan kannattaa ryömiä takaisin, vaikka ei niin kauheasti haluaisikaan, Marjut Lehti-Laakso sanoo ja kertoo esimerkin 80-vuotiaasta tuttavastaan. Tämä opetteli älypuhelimien käytön ja osaa nyt lähettää sillä kuvia, katsoa aikatauluja, tilata lippuja ja tehdä muuta itselleen tarpeellista.

Uuden tekniikan tulo omaan arkeen täytyy meidän jokaisen hänen mielestään vain kestää, sillä asiat kehittyvät monella sektorilla yhtä aikaa. Ilman teknistä kehitystä ei olisi esimerkiksi uusia syöpähoitoja.

MARJUT LEHTI-LAAKSO on aina kirjoittanut paljon, häärunoista teknisiin teksteihin.

– En pöytälaatikkoon, mutta aina, mitä pyydetään.

Nykyisin hän on muun muassa varajäsenenä Raision kaupunginvaltuustossa ja sivistyslautakunnassa, mutta tekee myös monipuolista muuta vapaaehtoistyötä.

Afganistanilaissyntyisen nuoren naisen hän auttoi läpi sosio-

mikoulutuksen. Brasilialaiselle Suomessa asuvalle tohtoripariskunnalle hän opettaa viikoittain suomea.

Viikoittain Lehti-Laakso toimii myös rikosuhripäivystyksessä ja tukee rikoksen uhriksi joutuneita, joiden oikeusprosessi on käynnissä. Päivystyspuhelimeen hän vastaa noin kaksi kertaa kuukaudessa. Vapaaehtoistyössä on alkamassa jo neljäs vuosi.

– Se on rankkaa ja raskasta, mutta myös antoisaa. Rikosuhripäivystys antaa meille vapaaehtoisille todella hyvän tuen, ja oma työnhajaajakoulutukseni auttaa itseäni. Mutta ei tähän vapaaehtoistyöhön tarvita mitään tiettyä koulutusta tai taustaa. Se sopii ihmisille, jotka kestävät kuulla, että toisille ihmisille on tapahtunut kamalia asioita. Pitää osata olla anonyymi ääni, joka kysyy, miten voin auttaa. Mukaan tilanteeseen ei voi mennä.

Eläkkeellä on nyt mukava olla.

– Ei näin monipuolista elämää ennen ollutkaan, tämä on kyllä hauskaa. Opiskelenhan minä kieläkin, viroa ja italiaa. Esimerkiksi viron opinnoissa olen koko ajan hyvällä tuulella, enkä enää kaipaa arvosanoja. Sen kun killun vain mukana kaikessa.

